

Vergaderjaar 2014–2015

34 273

Wijziging van enkele wetten van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Verzamelwet SZW 2016)

Nr. 5

NOTA VAN WIJZIGING

Ontvangen 8 september 2015

Het voorstel van wet wordt als volgt gewijzigd:

1

In artikel VI wordt na onderdeel C een onderdeel ingevoegd, luidende:

Ca

In artikel 671, derde lid, wordt «binnen» vervangen door: uiterlijk.

2

Artikel VI, onderdelen G en H, komen te luiden:

G

Artikel 673a wordt als volgt gewijzigd:

1. Het tweede lid komt te luiden:

2. Lid 1 is niet van toepassing op de werkgever die minder dan 25 werknemers in dienst had in de tweede helft van het kalenderjaar voorafgaand aan het kalenderjaar:

a. waarin voor de werknemer, bedoeld in lid 1, een verzoek om toestemming als bedoeld in artikel 671a, of een verzoek om ontbinding als bedoeld in artikel 671b is ingediend; of

b. indien voor de beëindiging van een arbeidsovereenkomst een verzoek als bedoeld in onderdeel a, niet is vereist, waarin de arbeidsovereenkomst is opgezegd of van rechtswege eindigt en niet wordt voortgezet.

2. Onder vernummering van het vierde lid tot vijfde lid wordt een lid ingevoegd, luidende:

4. Bij regeling van Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid kunnen categorieën van arbeidskrachten, die anders dan als werknemer

werkzaam zijn bij de werkgever, worden aangewezen die meegerekend worden bij het bepalen van het aantal werknemers, bedoeld in lid 2.

H

Artikel 673d wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid komt te luiden:

1. In afwijking van artikel 673, lid 2, kunnen onder bij regeling van Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid te bepalen voorwaarden voor de berekening van de duur van de arbeidsovereenkomst maanden die gelegen zijn voor 1 mei 2013 buiten beschouwing worden gelaten, indien de arbeidsovereenkomst is geëindigd of niet is voortgezet wegens omstandigheden als bedoeld in artikel 669, lid 3, onderdeel a, die het gevolg zijn van een slechte financiële situatie van de werkgever, die minder dan 25 werknemers in dienst had in de tweede helft van het kalenderjaar voorafgaand aan het kalenderjaar:

a. waarin het verzoek om toestemming, bedoeld in artikel 671a, of het verzoek om ontbinding, bedoeld in artikel 671b, wordt ingediend; of

b. indien voor de beëindiging van de arbeidsovereenkomst een verzoek als bedoeld in onderdeel a, niet is vereist, waarin de arbeidsovereenkomst is opgezegd of van rechtswege eindigt en niet wordt voortgezet.

2. Onder vernummering van het tweede lid tot derde lid wordt een lid ingevoegd, luidende:

2. Bij regeling van Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid kunnen categorieën van arbeidskrachten, die anders dan als werknemer werkzaam zijn bij de werkgever, worden aangewezen, die meegeteld worden bij het bepalen van het aantal werknemers, bedoeld in lid 1.

3

Artikel VIII, onderdeel B, komt te luiden:

B

Artikel 7 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid vervalt onderdeel d, onder vervanging van de puntkomma aan het slot van onderdeel c door een punt.

2. Het derde lid, onderdeel c, komt te luiden:

c. aan wie het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen een uitkering verstrekt, tenzij het betreft een persoon ten behoeve van wie loonkostensubsidie als bedoeld in artikel 10d is verleend, tot het moment dat diens inkomen uit arbeid in dienstbetrekking gedurende twee aaneengesloten jaren ten minste het minimumloon bedraagt en ten behoeve van die persoon in die twee jaren geen loonkostensubsidie is verleend.

4

In artikel VIII, onderdeel E, wordt in het voorgestelde artikel 19a, eerste lid, «1°. onderwijs volgt waarvoor aanspraak op studiefinanciering als bedoeld in artikel 3.1, eerste of tweede lid, van de Wet studiefinanciering 2000 kan bestaan en bij aanvang van dat onderwijs gelet op zijn leeftijd in aanmerking kan komen voor die studiefinanciering;» vervangen door:

d. een persoon is die:

1°. onderwijs volgt waarvoor aanspraak op studiefinanciering als bedoeld in artikel 3.1, eerste of tweede lid, van de Wet studiefinanciering

2000 kan bestaan en bij aanvang van dat onderwijs gelet op zijn leeftijd in aanmerking kan komen voor die studiefinanciering;

5

In artikel X worden na onderdeel A twee onderdelen ingevoegd, luidende:

Aa

Artikel 17 wordt als volgt gewijzigd:

1. Voor de tekst wordt de aanduiding «1.» geplaatst.

2. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:

2. Indien artikel 19, derde of vierde lid, toepassing heeft gevonden, ontstaat in afwijking van het eerste lid het recht op uitkering indien de werknemer in 36 kalenderweken onmiddellijk voorafgaand aan de dag waarop het arbeidsurenverlies is ingetreden in ten minste 26 kalenderweken ten minste één arbeidsuur per kalenderweek heeft.

Ab

In artikel 19 worden onder vernummering van het derde tot en met het tiende lid tot het zesde tot en met dertiende lid drie leden ingevoegd, luidende:

3. Geen recht op uitkering heeft de werknemer zolang de rechtens geldende opzegtermijn niet is verstreken en de arbeidsovereenkomst is geëindigd door opzegging of doordat daarover schriftelijk overeenstemming is bereikt. Onder de rechtens geldende opzegtermijn wordt verstaan de termijn die de werkgever of de werknemer op grond van artikel 672 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek, de artikelen 94 tot en met 96c van het Algemeen Rijksambtenarenreglement of een overeenkomstige bepaling van soortgelijke regeling ieder voor zich bij opzegging in acht behoort te nemen. In geval de dienstbetrekking is geëindigd met wederzijds goedvinden, geldt de in de vorige zin genoemde opzegtermijn voor de werkgever. Als datum waarop de dienstbetrekking wordt geacht te zijn opgezegd, geldt de datum waarop:

a. de beëindiging schriftelijk is overeengekomen; of

b. de werkgever of de werknemer de arbeidsovereenkomst heeft opgezegd.

4. Geen recht op uitkering heeft de werknemer totdat de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd zou zijn verstreken, indien deze tussentijds met wederzijds goedvinden is geëindigd, zonder dat in die arbeidsovereenkomst schriftelijk is overeengekomen dat deze tussentijds kan worden opgezegd als bedoeld in artikel 667, derde lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek.

5. Het derde en vierde lid zijn niet langer van toepassing indien artikel 16, vijfde lid, is toegepast.

6

Artikel X, onderdeel I, komt te luiden:

I

In artikel 68, eerste lid, wordt «derde lid, vijfde lid en zevende tot en met tiende lid» vervangen door: derde tot en met zesde lid, achtste lid en tiende tot en met dertiende lid, 20, eerste lid, onderdeel c,.

Na artikel X wordt een artikel in gevoegd, luidende:

ARTIKEL Xa. WETBOEK VAN BURGERLIJKE RECHTSVORDERING

Het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 6, onderdeel c, wordt «artikel 7 of 15 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag» vervangen door: artikel 7, 7a, 13 of 15 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag.

B

In artikel 100 wordt «artikel 7 of 15 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag» vervangen door: artikel 7, 7a, 13 of 15 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag.

C

Artikel 475d wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid en het tweede lid komen te luiden:

1. De beslagvrije voet bedraagt voor schuldenaren die kunnen worden aangemerkt als:

a. echtgenoten of geregistreerde partners als bedoeld in artikel 3 van de Participatiewet die beiden 21 jaar of ouder zijn: negentig procent van de norm genoemd in artikel 21, onderdeel b, respectievelijk artikel 22, onderdeel b en c, van die wet;

b. een alleenstaande en een alleenstaande ouder als bedoeld in artikel 4, onderdeel a en b, van de Participatiewet die 21 jaar of ouder zijn, maar nog niet de pensioengerechtigde leeftijd, bedoeld in artikel 7a, eerste lid, van de Algemene Ouderdomswet, hebben bereikt: 90 procent van de norm genoemd in artikel 21, onderdeel a, van de Participatiewet;

c. een alleenstaande en een alleenstaande ouder vanaf het moment dat zij de pensioengerechtigde leeftijd, bedoeld in artikel 7a, eerste lid, van de Algemene Ouderdomswet, hebben bereikt: negentig procent van de norm genoemd in artikel 22, onderdeel a, van de Participatiewet.

2. De beslagvrije voet bedraagt voor schuldenaren die kunnen worden aangemerkt als:

a. echtgenoten of geregistreerde partners zonder ten laste komende kinderen die beiden jonger zijn dan 21 jaar: 90 procent van de norm genoemd in artikel 20, eerste lid, onderdeel b, van de Participatiewet;

b. echtgenoten of geregistreerde partners zonder ten laste komende kinderen waarvan een van hen jonger is dan 21 jaar: 90 procent van de norm genoemd in artikel 20, eerste lid, onderdeel c van de Participatiewet;

c. een alleenstaande of alleenstaande ouder jonger dan 21 jaar: 90 procent van de norm genoemd in artikel 20, eerste lid, onderdeel a, van de Participatiewet;

d. echtgenoten of geregistreerde partners die beiden jonger zijn dan 21 jaar met een of meer ten laste komende kinderen: 90 procent van de norm genoemd in artikel 20, tweede lid, onderdeel b, van de Participatiewet;

e. echtgenoten of geregistreerde partners waarvan een van hen jonger is dan 21 jaar met een of meer ten laste komende kinderen: 90 procent van de norm genoemd in artikel 20, tweede lid, onderdeel c, van de Participatiewet.

2. Het derde lid vervalt onder vernummering van het vierde en vijfde lid tot derde en vierde lid.

3. In het derde lid (nieuw) wordt «Wet werk en bijstand» vervangen door: Participatiewet.

4. Het vierde lid (nieuw) wordt als volgt gewijzigd:

a. In onderdeel a wordt «eerste, tweede en vierde lid» vervangen door: eerste, tweede en derde lid.

b. In onderdeel c wordt «het bedrag dat krachtens die wet is toegekend of toegekend zou kunnen worden» vervangen door: het krachtens die wet ontvangen bedrag.

5. Na het vierde lid (nieuw) wordt een lid ingevoegd, luidende:

5. Voor zover het echtgenoten of geregistreerde partners betreft, wordt de beslagvrije voet voor ten hoogste de helft verminderd met het eigen, niet onder beslag liggende periodieke inkomen inclusief vakantie-aanspraak van degene aan wie de bijstand samen met de schuldenaar zou kunnen toekomen.

8

Artikel XVII, onderdeel B, komt te luiden:

B

Artikel 38b wordt als volgt gewijzigd:

1. Voor de tekst wordt de aanduiding «1.» geplaatst.

2. Het eerste lid (nieuw) komt te luiden:

1. In deze paragraaf en de daarop berustende bepalingen wordt onder een arbeidsbeperkte verstaan de persoon, niet zijnde de persoon van wie door het college van burgemeester en wethouders is vastgesteld dat hij uitsluitend in een beschutte omgeving onder aangepaste omstandigheden mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft als bedoeld in artikel 10b, eerste lid, van de Participatiewet en:

a. die met ondersteuning bij de arbeidsinschakeling van het college van burgemeester en wethouders op grond van artikel 7, eerste lid, onderdeel a, van de Participatiewet naar een dienstbetrekking is of wordt toegeleid, en van wie uitsluitend op verzoek van het college van burgemeester en wethouders door het UWV is vastgesteld dat hij niet in staat is tot het verdienen van het wettelijk minimumloon, bedoeld in artikel 2, onderdeel c, van de Participatiewet,

b. die geïndiceerd is als bedoeld in de Wet sociale werkvoorziening of een nog geldende indicatiebeschikking heeft op grond van artikel 11 van die wet, zoals dat artikel luidde op 31 december 2014,

c. die recht op arbeidsondersteuning of een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten heeft, tenzij deze persoon duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft als bedoeld in artikel 1a:1 van die wet,

d. die voldoet aan een bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vastgestelde indicatie, of

e. van wie op eigen verzoek door het UWV is of wordt vastgesteld dat hij niet in staat is tot het verdienen van het wettelijk minimumloon, bedoeld in artikel 2, onderdeel c, van de Participatiewet. Bij algemene maatregel van bestuur worden ten aanzien van de persoon, bedoeld in de vorige zin, nadere regels gesteld.

3. In het tweede lid wordt «deze afdeling» vervangen door: deze paragraaf en de daarop berustende bepalingen.

4. In het vierde lid wordt vóór «verloonde uren» ingevoegd: In deze paragraaf en in artikel 122n en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder.

5. In het vijfde lid wordt vóór «de beschikking» ingevoegd: In deze paragraaf en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder.

9

In artikel XVII wordt na onderdeel B een onderdeel toegevoegd, luidende:

Ba

In artikel 38d, derde lid, wordt de zinsnede «artikel 38b, eerste lid, onderdelen a en b» vervangen door: artikel 38b, eerste lid, onderdelen a, b, d en e, en tweede lid.

10

In Artikel XIX wordt na onderdeel A een onderdeel ingevoegd, luidende:

Aa

In artikel 8, zevende lid, wordt «€ 124,05» vervangen door: € 196,71.

11

In artikel XX wordt na onderdeel A een onderdeel ingevoegd, luidende:

Aa

In artikel 8, elfde lid, wordt «€ 124,05» vervangen door: € 196,71.

12

Aan artikel XXXII wordt een onderdeel toegevoegd, luidende:

H

In artikel 116, eerste lid, wordt «artikel 2, tweede tot en met zesde lid, en 8 en 9» vervangen door: de artikelen 2, tweede tot en met zesde lid, 3, 8, 9, 11 en 12, eerste lid, onderdeel a,.

13

Aan artikel XXXIV wordt een onderdeel toegevoegd, luidende:

I

Indien het bij koninklijke boodschap van 10 november 2014 ingediende voorstel van wet tot aanpassing van enige arbeidsrechtelijke bepalingen die een belemmering kunnen vormen voor werknemers en ambtenaren die na de AOW-gerechtigde leeftijd willen blijven werken (Wet werken na de AOW-gerechtigde leeftijd) (Kamerstukken 34 073), tot wet is of wordt verheven, en artikel III, onderdeel I, van die wet in werking treedt, wordt in artikel 104, tweede lid, van de Ziektewet na «vanaf die datum» ingevoegd

«voor de toepassing van artikel 76a, derde en achtste lid,» en wordt «termijn» vervangen door: tijdvak.

14

In artikel XXXV, eerste lid, wordt «artikel VIII, onderdeel I,» vervangen door: de artikelen VIII, onderdeel I, XIX, onderdeel Aa, en XX, onderdeel Aa,.

Toelichting

Onderdeel 1(Artikel VI, onderdeel Ca)

De werknemer, die instemt met de opzegging van de arbeidsovereenkomst, heeft op grond van artikel 7:671, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW) gedurende een periode van veertien dagen de mogelijkheid de instemming te herroepen. Op de werkgever rust op grond van het derde lid van datzelfde artikel de plicht om de werknemer op deze mogelijkheid te wijzen. In dat lid is tevens geregeld dat als de werkgever de werknemer hier niet tijdig (binnen twee werkdagen na de instemming) op wijst, de termijn niet twee, maar drie weken bedraagt. Dit artikellid zou zo uitgelegd kunnen worden dat de werkgever de werknemer hier pas nadat deze heeft ingestemd op het recht om te herroepen kan wijzen. Voorgesteld wordt te regelen dat de werkgever de werknemer hier uiterlijk twee werkdagen na de instemming op wijst, in plaats van binnen twee werkdagen na de instemming. Daarmee wordt verduidelijkt dat de werkgever de werknemer ook schriftelijk op de mogelijkheid tot herroeping van de instemming kan wijzen voorafgaand aan de instemming van de werknemer, bijvoorbeeld op het moment dat de werkgever de werknemer vraagt in te stemmen met de opzegging van de arbeidsovereenkomst.

Onderdeel 2 (Artikel VI, onderdelen G en H)

Onderdeel G, onder 1, en onderdeel H, onder 1

Deze onderdelen waren reeds in het wetsvoorstel opgenomen.

Onderdeel G, onder 2, en onderdeel H, onder 2

Artikel 7:673a BW, zoals dat met ingang van 1 juli 2015 luidt, is niet van toepassing op de werkgever die in de tweede helft van het kalenderjaar voorafgaand aan de beëindiging van de arbeidsovereenkomst gemiddeld minder dan 25 werknemers in dienst had. In het voorgestelde vierde lid van artikel 673a wordt een omissie hersteld en de bevoegdheid gecreëerd om bij ministeriële regeling te bepalen dat bepaalde categorieën arbeidskrachten, die niet als werknemer werkzaam zijn bij de werkgever, meegeteld worden bij het bepalen van het aantal werknemers dat de werkgever in dienst had. Dit biedt de mogelijkheid om, in lijn met andere onderdelen van het ontslagrecht, te bewerkstelligen dat bijvoorbeeld werknemers die via een payrollbedrijf werkzaam zijn bij een werkgever meetellen voor de berekening of een werkgever minder dan 25 werknemers in dienst heeft en aldus beïnvloeding van het aantal werknemers dat in dienst is van de werkgever die tot ontslag wil overgaan, tegen te gaan. Eenzelfde bepaling wordt toegevoegd aan artikel 7:673d BW.

Onderdeel 3 (artikel VIII, onderdeel B)

In het wetsvoorstel was reeds voorzien in een wijziging van artikel 7, eerste lid, van de Participatiewet. Daar wordt hierbij een wijziging van het derde lid aan toegevoegd.

In artikel 7, eerste lid, onderdeel a, onder 2, van de Participatiewet is geregeld dat het college van burgemeester en wethouders (college) de verantwoordelijkheid voor de arbeidsinschakeling behoudt voor personen die zij naar werk hebben begeleid tot het moment dat deze personen twee jaar lang het wettelijk minimumloon hebben verdiend. Dit kan in de praktijk leiden tot de situatie dat een persoon die zonder voorafgaande loonkostensubsidie vanuit de bijstand naar werk stroomt, niet door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) zou worden ondersteund wanneer deze binnen twee jaar uitvalt door ziekte en geen werkgever meer heeft. Het college blijft dan verantwoordelijk, ook als deze persoon een uitkering van het UWV op grond van de Ziektewet of Werkloosheidswet ontvangt. Beoogd is echter dat in deze situatie de re-integratieverantwoordelijkheid van het college alleen wordt voortgezet voor mensen die met loonkostensubsidie in een dienstbetrekking aan de slag zijn gegaan. In artikel 7, derde lid, onderdeel c, wordt daarom nu geregeld dat de re-integratieverantwoordelijkheid van het college alleen in die gevallen blijft bestaan. Het betreft dus personen van wie het dienstverband is beëindigd, die als werknemer van het UWV een uitkering krijgen en daarvoor met loonkostensubsidie aan de slag zijn gegaan of (na loonkostensubsidie) op het moment van de beëindiging van het dienstverband nog geen twee jaar zelfstandig het wettelijk minimumloon hebben verdiend.

Wanneer een persoon die niet behoort tot de doelgroep loonkostensubsidie – en dus zelfstandig het wettelijk minimumloon kan verdienen, zonder loonkostensubsidie – vanuit de bijstand aan het werk gaat en vervolgens aanspraak moet maken op een uitkering van het UWV op grond van de Ziektewet of Werkloosheidswet, valt deze in het vervolg dus onder de re-integratieverantwoordelijkheid van het UWV, ook wanneer die persoon minder dan twee jaar het wettelijk minimumloon heeft verdiend.

Onderdeel 4 (Artikel VIII, onderdeel E)

Dit betreft het herstel van een technische omissie. Per abuis is in artikel 19a, eerste lid, de aanhef van onderdeel d weggefallen. Door deze wijziging wordt dit hersteld.

Onderdelen 5 en 6 (artikel X, onderdelen Aa, Ab en I)

In het onderhavige wetsvoorstel wordt geregeld dat, indien bij de beëindiging van de dienstbetrekking de rechtens geldende opzegtermijn niet in acht is genomen, het recht op een WW-uitkering niet eerder kan ontstaan dan nadat de betreffende termijn is verstreken en de arbeidsovereenkomst is geëindigd door opzegging of doordat daarover schriftelijk overeenstemming is bereikt. Onder de rechtens geldende opzegtermijn wordt de termijn verstaan die bij opzegging van de arbeidsovereenkomst in acht behoort te worden genomen. In de huidige situatie ontstaat het recht op een WW-uitkering in beginsel (zie hierna) op het moment dat de dienstbetrekking eindigt. Het recht op een WW-uitkering ontstaat daardoor eerder dan noodzakelijk, indien de rechtens geldende opzegtermijn niet in acht is genomen. Als bijvoorbeeld een opzegtermijn van drie maanden geldt, en de arbeidsovereenkomst wordt door de werkgever per direct opgezegd, dan ontstaat het recht op een WW-uitkering drie maanden eerder dan ingeval de werkgever de opzegtermijn wel in acht had genomen. Dat recht kan de werknemer echter niet geldend maken gedurende de eerste drie maanden. Van de

werknemer wordt namelijk verwacht dat hij – zo nodig in rechte – een schadevergoeding van de werkgever vordert vanwege het niet in acht nemen van de rechtens geldende opzegtermijn. Laat hij dat na dan benadeelt hij de WW-fondsen, omdat het recht op uitkering – indien de werknemer de hiervoor genoemde schadevergoeding ontvangt – pas zou zijn ontstaan na de niet in acht genomen opzegtermijn. Daarom is sprake van een benadelingshandeling en legt het UWV hem een sanctie op in de vorm van een volledige weigering van de uitkering over de periode dat de opzegtermijn niet in acht is genomen. Dezelfde sanctie wordt opgelegd als de werknemer zelf de dienstbetrekking zonder de rechtens geldende opzegtermijn heeft opgezegd of als de arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden is geëindigd zonder een termijn die even lang is als de rechtens geldende opzegtermijn. In het hiervoor genoemde voorbeeld met een opzegtermijn van drie maanden, ontvangt de werknemer dus geen WW-uitkering over die drie maanden. Met andere woorden, de werknemer heeft wel recht op een WW-uitkering indien de dienstbetrekking is geëindigd zonder dat de opzegtermijn in acht is genomen, maar hij ontvangt pas een uitkering nadat die termijn is verstreken. Dit is nadelig voor een werknemer, want zodoende wordt de duur van zijn uitkering verkort met de duur van de opzegtermijn die niet in acht is genomen. Aangezien het financiële belang van de WW-fondsen voldoende is gediend als het recht op uitkering niet eerder ontstaat dan nadat de opzegtermijn is verstreken indien deze in acht zou zijn genomen, vindt de regering het gerechtvaardigd dat de duur van de uitkering niet meer wordt verkort in voornoemde situatie. Daarom wordt in het onderhavige wetsvoorstel geregeld dat het recht op WW-uitkering niet eerder kan ontstaan dan nadat de rechtens geldende opzegtermijn is verstreken en de arbeidsovereenkomst is geëindigd door opzegging of doordat daarover schriftelijk overeenstemming is bereikt.

In het voorgaande is verondersteld dat de werknemer geen vergoeding of schadeloosstelling van de werkgever heeft ontvangen vanwege het niet in acht nemen van de opzegtermijn. Indien de werknemer wel een dergelijke vergoeding heeft ontvangen, dan geldt een zogenaamde fictieve opzegtermijn. Dit is geregeld in de Gelijktellingsregeling arbeidsuren. Daarin is bepaald dat een schadeloosstelling of vergoeding vanwege het beëindigen van de dienstbetrekking (met uitzondering van de transitievergoeding of een gelijkwaardige voorziening), wordt gedeeld door het uurloon dat de werknemer verdiende. Op basis daarvan wordt, rekening houdend met het arbeidspatroon van de betreffende werknemer, vervolgens bepaald op hoeveel dagen de schadeloosstelling of vergoeding betrekking had. Dit aantal dagen wordt aangemerkt als de fictieve opzegtermijn. Het recht op een WW-uitkering ontstaat daardoor niet direct na het einde van de dienstbetrekking, maar na het einde van de fictieve opzegtermijn. Dit is voordelig voor de werknemer, want hierdoor wordt minder of geen WW-duur verbruikt indien de rechtens geldende opzegtermijn niet in acht is genomen. Als die laatste termijn bijvoorbeeld drie maanden is en de fictieve opzegtermijn is twee maanden, dan wordt de WW-uitkering over één in plaats van drie maanden volledig geweigerd. Ook hier vindt de regering het gerechtvaardigd dat de duur van de uitkering niet meer wordt verkort. Door het onderhavige wetsvoorstel ontstaat het recht op uitkering in het laatstgenoemde voorbeeld nog eens een maand later. Dit brengt mee dat de huidige bepalingen over de fictieve opzegtermijn in de Gelijktellingsregeling arbeidsuren kunnen vervallen.

Onderdelen Aa, Ab en I

Onderdeel Ab voorziet door middel van een nieuw derde lid in artikel 19 in een nieuwe uitsluitingsgrond voor het ontstaan van een recht op uitkering. Voorgesteld wordt om het recht op uitkering niet eerder te laten

ontstaan dan nadat de rechtens geldende opzegtermijn is verstreken. Als die termijn nog niet is verstreken, bijvoorbeeld omdat de werkgever of de werknemer de arbeidsovereenkomst heeft opgezegd zonder opzegtermijn, geldt de nieuwe uitsluitingsgrond en ontstaat er geen recht op een uitkering. Pas als de uitsluitingsgrond niet meer van toepassing is, kan er recht op een uitkering ontstaan. Daarbij geldt dat de rechtens geldende opzegtermijn aanvangt op de dag dat de werkgever of werknemer de dienstbetrekking heeft opgezegd of de dag waarop de beëindiging van de arbeidsovereenkomst schriftelijk is overeengekomen. Bij beëindiging van de dienstbetrekking door middel van wederzijds goedvinden wordt de voor de werkgever geldende opzegtermijn gehanteerd.

In het nieuw voorgestelde vierde lid wordt voorzien in een uitsluitingsgrond indien een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd zonder de mogelijkheid om tussentijds op te zeggen, met wederzijds goedvinden wordt beëindigd. In dit geval kan het recht op uitkering niet eerder ontstaan dan nadat de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd zou zijn verstreken. Deze voorgestelde wijziging zorgt ervoor dat de werknemer geen WW-duur verbruikt gedurende de periode dat er wel recht bestaat op uitkering, maar deze uitkering niet wordt ontvangen vanwege een benadelingshandeling.

Door de nieuwe uitsluitingsgronden verschuift de eerste werkloosheidsdag naar een latere datum, indien de rechtens geldende opzegtermijn niet in acht is genomen. In de huidige situatie is de eerste werkloosheidsdag namelijk de eerste dag waarop een arbeidsurenverlies intreedt, dat wil zeggen de eerste dag na het einde van de dienstbetrekking. Na inwerkingtreding van dit wetsvoorstel is de eerste werkloosheidsdag de eerste dag nadat de rechtens geldende opzegtermijn is verstreken of de eerste dag na de dag waarop de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd van rechtswege zou zijn beëindigd indien deze niet tussentijds was opgezegd. Zonder nadere voorziening zou dit kunnen meebrengen dat de werknemer niet langer voldoet aan de referte-eis. Op het moment dat de dienstbetrekking eindigde had hij bijvoorbeeld in 26 kalenderweken gewerkt in de laatste 36 kalenderweken voorafgaande aan het einde van de dienstbetrekking. Op het moment dat de opzegtermijn eindigde had de werknemer echter slechts in 13 kalenderweken gewerkt in de laatste 36 kalenderweken voorafgaande aan het einde van die opzegtermijn, omdat de werknemer niet heeft gewerkt tijdens de periode dat de opzegtermijn liep. Daarom wordt voorgesteld om met betrekking tot de nieuwe uitsluitingsgrond het arbeidsurenverlies als ijkpunt aan te houden om te bepalen of voldaan is aan de referte-eis, bedoeld in artikel 17.

Indien artikel 16, vijfde lid, van toepassing is geweest, herleven de uitzonderingsgronden van artikel 19, derde en vierde lid, niet. Hierin voorziet het voorgestelde vijfde lid van artikel 19. Hierdoor wordt voorkomen dat in die situatie het recht op een (reguliere) WW-uitkering buiten de schuld van de werknemer later ingaat.

Aangezien de uitzonderingsgronden van het derde en vierde lid toepassing hebben gevonden, vindt het nieuwe artikel 17, tweede lid, ook toepassing op deze situatie.

Onderdeel I voorziet in een noodzakelijk geworden technische wijziging.

Onderdeel 7 (artikel Xa)

Na artikel XIV wordt een nieuw artikel ingevoegd dat het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (RV) wijzigt.

Onderdelen A en B

In artikel 6 en artikel 100 RV dienen verwijzingen naar de artikelen 7a (girale betaling van het minimumloon) en 13 (verbod inhouding en verrekening op het minimumloon) van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag ingevoegd te worden. Met de inwerkingtreding van deze bepalingen in de Wet aanpak Schijnconstructies op 1 januari 2016 dient de rechter ook op de genoemde artikelen rechtskracht te verkrijgen.

Onderdeel C

Met de inwerkingtreding per 1 januari 2015 van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten (Wet maatregelen WWB) is de kostendelersnorm binnen de bijstandssystematiek geïntroduceerd. De beslagvrije voet, het bedrag waarover een schuldenaar moet kunnen blijven beschikken wanneer beslag op zijn loon of uitkering is gelegd, kent als basis 90% van de voor betrokkene geldende bijstandsnorm en is in die zin aan de bijstandssystematiek gekoppeld. Introductie van de kostendelersnorm binnen de beslagvrije voet was voor 1 juli 2015 voorzien. Naar aanleiding van signalen uit de praktijk in combinatie met een specifiek op dit onderdeel uitgevoerde uitvoeringstoets door de Belastingdienst is echter besloten om de kostendelersnorm, vanwege hoge twijfels over de uitvoerbaarheid, niet per 1 juli 2015 binnen de berekening van de beslagvrije voet op te nemen. Om hier invulling aan te geven zijn de inwerkingtredingsbesluiten aangepast waarin was geregeld dat de wijzigingen van artikel 475d RV per 1 juli 2015 in werking zou treden. Deze aanpassing van de inwerkingtredingsbesluiten is geregeld in het Besluit van 19 juni 2015 tot wijziging van het besluit van 4 juli 2014 tot vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten, de Wet hervorming kindregelingen en de Invoeringswet Participatiewet (Stb. 271) en het Besluit van 10 december 2014 tot vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Verzamelwet SZW 2015 (Stb. 516) (Stb. 241). Echter, in de wijzigingen van artikel 475d RV die nu niet meer in werking treden, waren ook technische wijzigingen (die los staan van de kostendelersnorm) verwerkt die wel in werking moeten treden (bijvoorbeeld wijziging van de citeertitel van de Wet werk en bijstand in de Participatiewet en verwijzingen naar normartikelen die vernummerd zijn alsmede het vervallen van de toeslag, bedoeld in artikel 25 van de Participatiewet). Om dit technische deel van de wijzigingen toch in werking te laten treden wordt nu artikel 475d RV aangepast. Tevens wordt gebruik gemaakt van de mogelijkheid het vijfde lid inzake het kindgebonden budget te verduidelijken. De huidige formulering («het bedrag (...) dat is toegekend, dan wel zou kunnen worden toegekend) wijkt af van de formulering bij onderdeel a (ontvangen zorgtoeslag) en onderdeel b (ontvangen huurtoeslag). Hierdoor zou de indruk kunnen ontstaan dat bij het verdisconteren van het bedrag inzake het kindgebonden budget bij de berekening van de beslagvrije voet een ander criterium moet worden gehanteerd dan bij de zorg- en huurtoeslag. Dit is niet de bedoeling. Door evenals bij de onderdelen a en b van het vijfde lid ook in onderdeel c te spreken van het krachtens die wet (Wet op het kindgebonden budget) ontvangen bedrag, wordt deze mogelijke onduidelijkheid weggenomen.

Onderdeel 8 (artikel XVII, onderdeel B)

Ten behoeve van de omschrijving van de arbeidsbeperkte, bedoeld in artikel 38b, eerste lid onderdeel a, van de Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) is het bij nader inzien niet wenselijk dat deze persoon van wie het college heeft vastgesteld dat hij uitsluitend beschut

werk kan verrichten pas verwijderd wordt uit het doelgroepregister arbeidsbeperkten nadat betrokkene is gaan werken in een dienstbetrekking beschut werk. Op het moment dat door het college van burgemeester en wethouders is vastgesteld dat betrokkene uitsluitend kan werken in een beschutte omgeving onder aangepaste omstandigheden (de vaststelling beschut werk op grond van artikel 10b, eerste lid, van de Participatiewet) kan betrokkene al verwijderd worden uit het doelgroepregister. Van een werkgever mag immers niet verwacht worden dat hij voor deze persoon een baan onder de Wet banenafpraak en quotum arbeidsbeperkten realiseert. Daadwerkelijke plaatsing door het college van betrokkene in een dienstbetrekking in een beschutte omgeving onder aangepaste omstandigheden als bedoeld in artikel 10b, derde lid, van de Participatiewet is voor opname in het register minder relevant. Op het moment dat vastgesteld wordt dat betrokkene uitsluitend in een beschutte omgeving onder aangepaste omstandigheden kan werken voldoet hij al niet meer aan de definitie van de arbeidsbeperkte. Als gevolg daarvan wordt voorgesteld de definitie van de doelgroep in artikel 38b, eerste lid, onderdeel a, daarop aan te passen. Het college dient er op grond van artikel 10b Participatiewet voor te zorgen dat betrokken daadwerkelijk in een dienstbetrekking in een beschutte omgeving onder aangepaste omstandigheden gaat werken.

De vaststelling door het college, bedoeld in artikel 10b, eerste lid, kan zich bij nader inzien ook voordoen ten aanzien van de overige categorieën van arbeidsbeperkten genoemd in artikel 38b, eerste lid (de onderdelen b, c, d, en in het nieuwe onderdeel e). Als gevolg daarvan is besloten om in de aanhef van het eerste lid, van de definitie van arbeidsbeperkte de categorie van personen uit te zonderen waarvan de vaststelling beschut werk is.

Verder wordt aan het eerste lid een nieuw onderdeel toegevoegd. Dit is nodig omdat bij de uitwerking van de algemene maatregel van bestuur op basis van artikel 38b, eerste lid, onderdeel d, en de uitwerking van de brief van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid d.d. 8 mei 2015 is gebleken dat de wettelijke grondslag verruiming behoeft. Er is voor gekozen om dit in het nieuwe onderdeel e vorm te geven. Onderdeel d spreekt over een persoon die voldoet aan bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vastgestelde indicaties. Hoewel dit begrip ruim uitgelegd kan worden en tevens indicaties kan bevatten die gelijkgesteld kunnen worden aan de vaststelling door het UWV dat betrokkenen niet in staat is het wettelijk minimumloon te verdienen is de regering van mening dat het de voorkeur verdient de wettelijke grondslag hierop aan te passen. Als gevolg van alle technische en inhoudelijke wijzigingen in artikel 38b, eerste lid, is besloten dit artikellid – in wetgevingstechnische zin opnieuw te moeten vormgeven.

Ten slotte worden enkele technische verbeteringen in artikel 38b, tweede, vierde en vijfde lid, aangebracht.

Onderdeel 9 (artikel XVII, onderdeel Ba)

Het wetsvoorstel Wet banenafpraak en quotum arbeidsbeperkten is tijdens de behandeling in de Tweede Kamer gewijzigd als gevolg van de aanvaarding van de amendementen van het lid Van Weyenberg c.s. en van het lid Schouten.

Beide amendementen hebben artikel 38b gewijzigd. Niet onderkend is dat deze wijzigingen ook door dienen te werken in artikel 38d, derde lid, van de Wfsv. In dat artikellid is nu al geregeld dat het college van burgemeester en wethouders uit eigen beweging en verplicht op verzoek kosteloos aan het UWV gegevens verstrekt over de arbeidsbeperkten, bedoeld in artikel 38b, eerste lid, onderdelen a en b, dit met het oog op een adequate werking en inrichting van het doelgroepregister. Het is voor een goede werking van het doelgroepregister wenselijk dat het college

van burgemeester en wethouders ook gegevens verstrekt aan het UWV ten aanzien van de arbeidsbeperkten zoals die zijn en worden aangewezen in de algemene maatregel van bestuur op grond van artikel 38b, eerste lid, onderdelen d en e, en het tweede lid. De voorgestelde wijziging voorziet hierin.

Onderdelen 10 en 11 (artikelen XIX en XX)

Deze onderdelen voorzien in de aanpassing van de bedragen in artikel 8, zevende lid, van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW) en artikel 8, elfde lid, van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ). Bij de invoering van de Participatiewet is bij amendement een vrijlating van inkomsten uit arbeid van een persoon die medisch urenbeperkt is geïntroduceerd in artikel 31, tweede lid, onderdeel z. Deze vrijlating geldt ook in de IOAW en de IOAZ. In de Participatiewet is de vrijlating gemaximeerd tot € 124,05 (stand per 1 juli 2015). Dit bedrag is ook zo opgenomen in de IOAW en de IOAZ. Hierbij is abusievelijk geen rekening gehouden met het feit dat de Participatiewet netto uitkeringen kent en dat de IOAW en IOAZ bruto uitkeringen kennen. Het maximale bedrag dat vrijgelaten kan worden dient derhalve gebruteerd te worden. Het bruto van bedragen genoemd in de Participatiewet wordt ook toegepast bij de uitkeringen en de vrijlatingen op grond van de IOAW en IOAZ. Voorgesteld wordt om het maximum bedrag in de IOAW en IOAZ te brutoeren, zodat in alle drie de wetten een vrijlating van een gelijk maximum netto bedrag per maand geldt. De wijze waarop de bruto vrijlating wordt berekend sluit aan bij de berekeningssystematiek van de maximale vrijlating van inkomsten uit arbeid voor alleenstaande ouders (zoals bedoeld in artikel 8, vijfde lid, van de IOAW, artikel 8, negende lid, van de IOAZ en artikel 31, tweede lid, onderdeel r, van de Participatiewet. Deze wijziging heeft geen budgettaire consequenties.

Onderdeel 12 (artikel XXXI)

Uitgangspunt in de socialezekerheidswetgeving is dat tegen uitspraken van de Centrale Raad van Beroep slechts beroep in cassatie mogelijk is ter zake van begrippen die ook in het fiscale recht voorkomen. Op deze wijze wordt gerealiseerd dat de fiscale en socialezekerheidsrechtelijke jurisprudentie op één lijn blijft.

Met deze wijziging wordt beoogd de mogelijkheid tot het instellen van beroep in cassatie in de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) uit te breiden met het woon- en vestigingsplaatsbegrip (artikel 3 van de Wet WIA), het werkgeversbegrip (artikel 11 van de Wet WIA) en het loonbegrip (artikel 12, eerste lid, onderdeel a, van de Wet WIA). Destijds is bij de totstandkoming van de Wet WIA in 2005 in artikel 116 een verwijzing naar deze begrippen achterwege gebleven. Dit wordt hierbij alsnog geregeld. Met deze wijziging worden de cassatiegronden in de Wet WIA in overeenstemming gebracht met de cassatiegronden neergelegd in de overige werknemersverzekeringswetten (artikel 87f van de WAO, artikel 129d van de WW en artikel 75m van de ZW).

Onderdeel 13 (artikel XXXIV, onderdeel I)

Dit betreft een technische aanpassing om de wettekst in overeenstemming te brengen met de bedoeling van het amendement van de leden Schouten en Vermeij bij het wetsvoorstel Wet werken na de AOW-gerechtigde leeftijd. Dit amendement betreft een overgangsregeling om het recht op loondoorbetaling bij ziekte (artikel 7:629 van het Burgerlijk Wetboek) en de aanspraak op bezoldiging bij ziekte (artikel 76a

van de Ziektewet) voor personen die de AOW-gerechtigde leeftijd hebben bereikt tijdelijk te verlengen van zes naar dertien weken. Deze termijn van dertien weken geldt indien de eerste dag van ongeschiktheid tot werken van de verzekerde ligt op of na het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd. In het geval dat de eerste dag van ongeschiktheid tot werken ligt voor het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd geldt de termijn van dertien weken vanaf die dag, voor zover het totale tijdvak niet meer bedraagt dan 104 weken. Dit is geregeld in de artikelen VIIIa, tweede lid, van het wetsvoorstel en artikel 0# (wordt artikel 104), tweede lid, van de Ziektewet (waarbij inhoudelijk is aangesloten bij de regeling in de voorgestelde artikelen 7:629, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek, en artikel 76a, achtste lid, van de Ziektewet).

Het is niet de bedoeling dat artikel 0#, tweede lid, van de Ziektewet betrekking heeft op ziekingeld. Op grond van artikel 29, vierde lid, van de Ziektewet wordt geen ziekingeld uitgekeerd bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, indien de eerste dag van ongeschiktheid tot werken ligt voor die leeftijd. Dit wijkt uitdrukkelijk af van de regeling bij loondoorbetaling bij ziekte of bezoldiging bij ziekte. Zie voor de toelichting hierop de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet werken na de AOW-gerechtigde leeftijd. Voorgesteld wordt derhalve om te verduidelijken dat deze bepaling alleen betrekking heeft op de toepassing van de aanspraak op bezoldiging bij ziekte op grond van artikel 76a, derde en achtste lid.

Onderdeel 14 (Artikel XXXV)

In artikel XXXV van het wetsvoorstel is geregeld dat de in artikel VIII, onderdeel I, genoemde bedragen eenmalig na inwerkingtreding van het wetsvoorstel kunnen worden aangepast. Deze bevoegdheid is opgenomen omdat niet uitgesloten is dat deze bedragen op het moment van inwerkingtreding van het betreffend artikel van deze wet, als gevolg van het mogelijk «missen» van een indexering, niet juist meer zijn. Bij deze nota van wijziging wordt om diezelfde reden de bevoegdheid van het eenmalig aanpassen van bedragen ook mogelijk gemaakt voor de bedragen, genoemd in artikel XIX, onderdeel Aa, en artikel XX, onderdeel Aa.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L.F. Asscher